

The purpose of the article is to compare the various concepts of informal logic according to legitimacy or non-legitimacy of the use of emotional language as an effective mean of persuasion in disputes and discussions.

Methods of research: chronological, analytical, comparative.

The author has found one of the main reasons of the ambiguous attitude to the means of emotional speech – the difference of argumentative models in a variety of approaches: from the pragmatic vision of the real argumentation of Canadian school to pragma-dialectical idealized model of critical discussion.

The author's conclusion: emotional speech turns out to be a legitimate mean of persuasion according to the positions of the majority of studied concepts, if proponent and opponent use verified facts and have consistent understanding of the context as a background of its application. In general, it should be stated that there is no common position among scientists concerning the legitimacy of using such method of persuasion as an emotional language.

Keywords: informal logic, theory of argumentation, emotive language.

Бережнюк М. Н., аспірантка кафедри логіки,
Київський національний університет ім. Тараса Шевченка
(Україна, Київ), rina.berezhnjuk@gmail.com

Понятие эмоциональной речи в современных концепциях неформальной логики: компаративный анализ

Представлен анализ позиций современных концепций неформального подхода к изучению понятия эмоциональной речи и ее места в теории аргументации.

Целью этой статьи является сравнение различных концепций неформальной логики на основе принятия или отрицания легитимности применения эмоциональной речи как эффективного средства убеждения в спорах и дискуссиях.

Методы исследования: хронологический, аналитический, компаративный.

Исследователь определяет одну из основных причин неоднозначного отношения к средствам эмоциональной речи – разница аргументативных моделей в различных подходах: от прагматического видения реальной аргументации канадской школой до строгой и идеализированной прагматодиаlecticческой модели критической дискуссии.

Вывод, к которому приходит автор: эмоциональная речь может служить легитимным средством убеждения, в соответствии с позициями большинства рассматриваемых подходов, если основой ее применения служат проверенные факты и согласованное понимание контекста между оппонентом и проponentом (оратором и аудиторией). В целом, следует констатировать, что единой позиции касательно легитимности применения такого метода убеждения как эмоциональная речь среди ученых до сих пор нет.

Ключевые слова: неформальная логика, теория аргументации, эмоциональная речь.

* * *

УДК 111

Кохановська М. Г.,
кандидат філософських наук, асистент кафедри
теорії та історії культури філософського факультету,
Львівський національний університет
імені Івана Франка (Україна, Львів),
mariyakokhanovska@gmail.com

ДЕКОНСТРУКЦІЯ ЯК СПОСІБ ПОДОЛАННЯ ІЄРАРХІЗАЦІЇ

У роботі досліджено розвиток розуміння деконструкції у працях Ж. Дерріда. Представлено його бачення стану сучасної філософії та її подальшого розвитку. Проаналізовано сутність деконструкції у зв'язку із логоцентризмом. Досліджено деконструкцію як метод, критику, філософську позицію, як стратегію та літературну форму. Виявлено риси метафізики, проти яких спрямована деконструкція та співвідношення між мовою, текстом та письмом, що зумовлює звернення до деконструкції. Досліджено шляхи реалізації деконструкції.

Ключові слова: деконструкція, логоцентризм, метафізика, текст, філософія.

Творчість Жака Дерріда характеризується варіативністю прочитання, неповними дефініціями та нескінченними пошуками. Сам же він стверджував: «Я був би захоплений собою, якби знав, куди йду... Та я намагаюся ставити себе саме в такі позиції, щоб якомога довше не знати, куди йду» [1, с. 634]. Його дослідження зосереджені на способі прочитання та осмислення текстів завдяки деконструкції. Однак серед дослідників залишається питання, чим же є деконструкція?

Непослідовність думки Ж. Дерріда, брак логічності зумовлює дисонанс у трактуваннях його вчення. Однією з причин цього можемо вважати хитку основу його міркувань: «Двадцятилітній досвід викладання філософії підказує мені, що зараз я знаю про філософію менше, ніж будь-коли. Моє розуміння того, що є сутністю філософії знаходиться на нулі... Сказати, що не є філософією так само важко, як і сказати, чим вона є» [5, с. 179].

Філософська спадщина Ж. Дерріда була важливим об'єктом досліджень його сучасників: відомих у світі філософів та науковців різних сфер гуманітарного знання. Сам Ж. Дерріда теж часто полемізує з тогочасними філософами на сторінках своїх творів, що дозволяє бути в контексті тогочасного філософського дискурсу. Однак в українському науковому середовищі творча спадщина Ж. Дерріда ще потребує ґрунтовного дослідження. У більшості наукових праць розглядаються лише окремі аспекти його вчення. Зокрема можемо відзначити Ю. Азарову, яка досліджувала культуротворчі інтенції деконструкції Ж. Дерріда, Н. Гапон, яка вивчала вплив філософії Ж. Дерріда на українські дослідження гендеру 90-х рр. ХХ ст., Н. Плахотнюк – деконструкцію у граматиології Ж. Дерріда, В. Філіппова – деконструкцію культури у вченні Ж. Дерріда, В. Гончарова – тлумачення юридичних норм у світлі граматиології.

Серед іноземних дослідників філософської спадщини Ж. Дерріда відзначимо А. Вдовину, яка вивчала етичну проблематику мовної деконструкції, В. Декомба та П. Стретерна – розвиток філософської думки Ж. Дерріда, О. Еткінда – проблематику пам'яті, В. Мазіна – суб'єкт філософії Ж. Дерріда, а також наукові праці Н. Автономової, Т. Гундорової та М. Нестерової.

Зважаючи на розбіжності у прочитанні Ж. Дерріда, вважаємо за необхідне здійснити аналіз сутності деконструкції Ж. Дерріда відповідно до розвитку його філософської думки.

Одним із найкращих путівників деконструкції є «Лист японському другу» Ж. Дерріда, в якому її головне завдання зводиться до перекладу. Саме ж поняття «деконструкція» Ж. Дерріда ввів у творі «Про граматиологію» (1967). Деконструкції присвячені також тексти, зібрані у книгах: «Письмо і відмінність» (1967), де представлено, як сліди «письма» у текстах Ніцше і Фрейда, Гуссерля і Гайдеггера, Фуко і Левінаса накреслюють вихід за рамки класичного логосу та «Поля філософії» (1972), де філософія розглядається не як незалежна та самодостатня, а як відгомін інших текстів.

У роботах «Про граматиологію», «Письмо і відмінність», «Поля філософії» Ж. Дерріда розкриває значення деконструкції, звертаючись до широкого кола проблем у сфері літератури, лінгвістики, філософії та науки в цілому, а у книгах «Похоронний дзвін» (1974), «Правда у живописі» (1978), «Про поштово листівку...» (1980) він намагається подолати традиційне розділення між естетичним і філософським дискурсом.

Ж. Дерріда пропонує варіативність у прочитанні його творів. Перший спосіб: можна розпочати із «Письмо і відмінність», але, дійшовши до середини, перейти до читання праці «Про граматиологію». Існує й другий спосіб – розпочати із праці «Про граматиологію», а «Письмо і відмінність» розглядати як набір ілюстрацій поруч із нарисом про Руссо. Є ще й третій варіант: розцінювати три роботи, написані у 1967 році як вступ до

ще ненаписаної праці чи епіграф до роботи, якої ніколи не буде.

Початково деконструкція у Ж. Дерріда означала подолання логоцентризму західноєвропейської метафізики. Пізніше – пошук взаємозв'язку між зовнішніми та внутрішніми вимірами предмета. Філософ розглядав деконструкцію як спосіб пізнання світу, що виходить поза принципи обмеження пізнання істини. Деконструкція, поєднуючи руйнівне «де» з «кон», що підкреслює наслідування та неперервність є способом подолання логоцентризму, ієрархізації світу.

Ж. Дерріда представляє деконструкцію як спосіб подолання метафізики із властивим їй логоцентризмом. Замість логосу він пропонує дискурс, в якому всі упривілейовані розрізнення зникають, зливаючись у нескінченній грі знаків. Підкреслюючи, що у декартівському понятті про свідомість і гегелівській концепції духу панує грецька субстанційна онтологія, яка тлумачить буття як присутність і наявність, Ж. Дерріда вважає логоцентризм і метафізику присутності нерозривними. Виникнення метафізики він пояснює хибним трактуванням співвідношення між усною мовою та письмом, що склалося в античності, а тому ставить питання про лого-фоно-центризм сучасної європейської реальності. «Наші уявлення про текст, – стверджував він, – це безкінечний вихід за межі його класичного представлення. Це проломування у радикальну іншість» [6, с. 106].

О. Соболь зазначає, що деконструкція «розхитує уявну непорушність метафізичних понять, принципів, настанов, виявляючи неприсутність «розрізнення», «розриви» там, де західноєвропейська традиція припускала абсолютну повноту значення, «присутність трансцендентного означуваного» [3, с. 124]. Тому вважає, що завдання деконструкції філософської системи полягає «не так у тому, щоб усунути згадані антиномії та парадокси, як у тому, щоб зробити їх неприхованими і за допомогою цього віднайти способи заперечення ключових понять метафізики, насамперед таких, як наявність предмета, що споглядається як ейдос» [3, с. 124].

Перебування всередині метафізики Ж. Дерріда порівнює із перебуванням у визначеному мовному середовищі. Однак подолання метафізики у його розумінні не передбачає вихід за межі метафізичного кільця. Французький філософ наголошує, що не можна стверджувати, що ми «приречені» до метафізики, оскільки не знаємо, що таке «всередині» чи «ззовні», не знаємо її меж. Проаналізувати метафізику можна лише з іншого місця. Тому і завдання деконструкції він вбачає у розкритті поняття «антимісця».

Ж. Дерріда пропонує розглядати деконструкцію через ланцюг взаємозаміщень між поняттями, ряди яких відкриті в безкінечності. Кожне поняття він супроводжує безкінечними заперечними характеристиками: це не поняття, не термін, не метод, не акт, не операція. Він фактично стверджує, що метафізики «як такої», філософії «як такої» немає. Деконструкція потребує одночасно і методу структуралізму, і методу постструктуралізму. Перший передбачає розбір цілості (соціальної, культурної) та збір структур як сукупності взаємодіючих елементів. Постструктуралізм потребує виходу за межі структур. Для цього, зокрема, здійснюється розгляд побудови структури, вияв генеалогії понять, які її творять.

Деконструкція може розглядатися як філософська позиція, як політична стратегія, як спосіб читання, як метод аналізу, протилежний до європейської метафізики. Однак говорити про «деконструкцію» загалом неправильно: можна звертатися лише до окремих форм, проявів, контекстів деконструкції. Вона є усюди, але у множині: не деконструкція, а деконструкції, що порізно здійснюються у філософії, юриспруденції та інших галузях. Та Ж. Дерріда не вдалося застосувати деконструкцію до існуючої політичної системи. Причину цього він вбачав у метафізичності політичних структур та термінології.

Деконструкція не зводиться виключно до аналізу, синтезу чи критики. Ж. Дерріда уникає суб'єктно-об'єктних та ствердних трактувань. Однак «всьяке «ні-ні» (ні те, ні інше) з необхідністю включає в себе і невід'ємне від «і-і» (і те, і інше). Це положення в повній відповідності належить до деконструкції. Вона, – стверджує В. Ярошовець, – одночасно є і критикою, і аналізом, і методом, але у чітко визначеному контексті» [4, с. 155.]. До позитивних визначень деконструкції Ж. Дерріда звертається здебільшого в останніх працях, наводячи зв'язок із винаходом – деконструкція обов'язково є винахідливою, містить елемент творення, відкриття. Під час деконструкції метафізичний дискурс долається як дискурс присутності, тотожності, безперервності. Тому деконструкція тексту – це не стільки метод критики та інтерпретації, скільки протидія метафізичній побудові тексту.

Ж. Дерріда піддає сумніву пріоритет мови над письмом, присутності над відсутністю, тотожності над відмінністю, вічності над часом і т. д. Його метод послідовної деконструкції кидає виклик традиційним логоцентричним поняттям філософії: вічним ідеям Платона, вченню Арістотеля і закону Декарта. Для французького філософа немає нічого незмінного: кожна думка може бути переосмислена, кожне слово промовлене по-іншому, а деконструкцію можна піддати наступній деконструкції.

В. Ярошовець стверджує, що концепція Ж. Дерріда «базується на принципах релятивізму та плюралізму» [4, с. 159]. Сам же французький філософ не погоджується із «ярликом нігіліста», який йому накінували деякі дослідники. Він наголошує, що деконструкція містить деякий елемент констатації, що проявляється у взаємодії з «іншим», а кожна критика повинна бути обґрунтованою. Деконструкція, за словами Ж. Дерріда, завжди поєднана з «іншою» мовою, а тому і є відповіддю на ті зміни, що її обумовлюють. Деконструкція не замикається у «ніщо», а є відкритою на «інше».

Деконструкція невіддільна від тексту, а тому і письма. Ідея письма зародилась тоді, коли фонетичне письмо почало сприйматись як зразок для інших типів письма. В історії культури письмо вважалось підвласним усній мові. Та вже у текстах Ф. де Сосюра та Ж.-Ж. Руссо Ж. Дерріда віднаходить суперечності, які вказують на те, що слово – це деякого роду письмо, а «першопочаткова мова» ніколи не існувала у чистому вигляді, незаторкнутому писемністю, що артикуляція (надрізи, малюнки, літери) – це письмо в узагальненому виді, що передує письму і мові. Поєднання графіки і фонетики, простору і часу, світла і звуку, на думку Ж. Дерріда, повинно допомогти відірватися від схем теологічного мислення, що є в основі метафізики.

Концепція «тексту» у Ж. Дерріда відіграє роль своєрідного узагальнення герменевтичного поняття «твір». Що ж до герменевтичного трактування поняття «традиція», то воно узагальнюється в понятті «інтертекстуальність». Саме зміна стрижневих герменевтичних понять «твір» і «традиція» на поняття «текст» та «інтертекстуальність» дає змогу узагальнити уявлення про інтерпретацію твору в поняття «деконструкція» (або розсіювання), яке означає не пошук захищеної інтенціональної єдності тексту, а прагнення розширити таку єдність, розкрити опозиції, що містяться в тексті і завдяки чому текст трансформується в письмо.

Ж. Дерріда висловлював сумнів щодо того, чи може деконструкція слугувати літературним методом. На його думку, лише конкретний текст, який потрібно прочитати, визначає закони його прочитання. Але це не означає, що потрібно повністю віддатися волі тексту, тобто пасивно його сприймати і повторювати. Філософ вважає, що насправді не існує єдиного методу прочитання текстів. Таким чином можна поставити під сумнів розгляд деконструкції як методу. Однак вона також не повинна доповнювати літературу, хоч і полегшує епістемологічне прочитання тексту, розкриваючи його філософські засновки.

Деконструкція, за Ж. Дерріда, дозволяє розпізнавати приховані філософські і політичні претензії інституціо-лізованих критичних методів, що впливають на наше розуміння літературних текстів. «Не треба забувати, що деконструкція – це також і літературна форма, один із текстів, який потрібно прочитати, інтерпретація, відкрита різним способам тлумачення», – стверджував Ж. Дерріда [5, с. 189]. У деконструкції він вбачає «відновлення справедливості, порушеної критикою та рефлексією, які прямо й дотично спираються на владу й авторитет і втілюють їх» [2, с. 267]. Деконструкція пов'язана з мірою і справедливістю через подолання логоцентризму. Завдання своєї філософії Ж. Дерріда вбачає у тому, щоб спрямувати свою мову до іншого, віднайти способи застосування універсальних вимірів справедливості й закону у кожному конкретному випадку.

Як вважає Ж. Дерріда, деконструктор – це майстер, який, піддаючи критиці знаряддя, матеріали, стратегії інших дослідників, не прагне конструювати власну споруду. У процесі деконструкції дослідник, на думку Ж. Дерріда, завжди повинен виходити із визнання примату писемної субстанції над звуковою. Деконструктивне прочитання віднаходить у тексті «напруження між текстом і заявою», тобто способи, за допомогою яких сам текст проблематизує свої настанови, погляди. Після такого прочитання те, що було висловлено у тексті як несуттєве по-іншому постає щодо того, що представлене як головне. Таким чином риторика, письмо, неприсутність тощо віднаходять у текстах дещо важливе у відношенні до таких понять, як «розум», «річ», «інтелігібельність», «буття як присутність». На думку Ж. Дерріда, усунути з філософії цю парадоксальну «логіку доповнюваності» неможливо, тому що людина ніколи не буває абсолютним господарем мови. Таким чином феномен мови неминуче виходить за межі того, що людина здатна контролювати.

Ж. Дерріда переконаний у тому, що метафізичність західноєвропейської філософії можна подолати лише через її семіологічну деконструкцію, тобто у процесі аналітичного розкладання поняття (насамперед «буття»),

які становлять основи онтології. Їх він піддає деконструкції завдяки іншим поняттям – тим, що є всередині традиції, але мають можливість виходу за її межі і тим самим дозволяють нам переосмислити певну проблематику (наприклад, «знак»), а також завдяки розгляду окремих з них під новим кутом зору («письмо»).

Головна інтенція деконструктивного прочитання полягає швидше у «розпорошенні», ніж в інтеграції, у багатоваріантності прочитань, переосмислень, що зумовлюється полісемантичністю, алегоричністю, метафоричністю. Як вважає Ж. Дерріда, деконструктивне прочитання текстів зорієнтоване не на породження універсальних теорій, а на таке розхитування диктату одержаних в спадщину метафізичних ідолів (категорій, понять), що ніколи не припиняється.

Та слід відзначити, що деконструкція Ж. Дерріда відмінна від ніцшеанської стратегії нігілістичного подолання метафізики. Французький філософ визнає утопічність абсолютно деконструктивного тексту, який би не містив жодного сліду метафізики. «Я, – зазначає Ж. Дерріда, – не серед тих, хто стверджує, що філософія закінчилася. Навіть коли я говорю про закриття логоцентризму і завершення метафізики, я розрізняю завершення, замикання і кінець. Я гадаю, що висновок про те, що філософія досягла свого завершення, дійшла до свого кінця дуже небезпечний, і я заперечую такий висновок. Я гадаю, що філософія має, повинна мати майбутнє, але в даний момент вона повинна передати своє завершення тому, що оточує її, тобто системі фінітних можливостей» [2, с. 142]. Йдеться про вичерпання філософського дискурсу, про його здатність лише до репродукції. Такий стан філософ вважає не смертю філософії, а можливістю. Тому філософія має майбутнє.

Концепцією деконструкції Ж. Дерріда ініціював нову хвилю у філософській думці Заходу. Французький філософ зробив спробу переосмислити традиційні цінності та стереотипи мислення, наукову методологію. Аналіз філософських праць Ж. Дерріда розкриває зміст деконструкції як критичний аналіз традиційних бінарних опозицій. Вона розуміється як деконструкція тексту, а не об'єктивної дійсності, що відображається в процесі пізнання. Текст Ж. Дерріда розглядає як схему, що структурує дійсність. Деконструкція метафізики являється не стільки критикою метафізики, скільки способом раціоналізації тексту.

Список використаних джерел

1. Дерріда Ж. Структура, знак і гра у дискурсі гуманітарних наук. Дискусія / [Ж. Дерріда] // Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст. / [ред. М. Зубрицька], – 2-ге вид., доп. – Львів : Літопис, 2001. – 832 с.
2. Світоглядно-методологічні інновації в західноєвропейській філософії / [ред. В. Лях]. – К. : Український центр духовної культури, 2001. – 296 с.
3. Соболь О. Постмодерн і майбутнє філософії / О. Соболь. – К. : Наукова думка, 1997. – 188 с.
4. Ярошовець В. Від структуралізму до постмодернізму / В. Ярошовець. – К. : Знання України, 2004. – 214 с.
5. Дерріда Ж. Деконструкція і «другое» / [Ж. Дерріда] // Диалоги о Европе / [ред. Р. Керни]. – М. : Весь мир, 2002. – С. 171–191.
6. Французская философия сегодня : Анализ немарксистских концепций / [ред. М. Грецкий, Н. Автономова и др.] – М. : Наука, 1989. – 264 с.

References

1. Derrida Zh. Struktura, znak i gra u dyskursi humanitarnykh nauk. Diskusiya / [Zh. Derrida] // Antologiya svitovoyi literaturno-

krutychnoyi dumky XX st. / [red. M. Zubrytska], – 2-ge vyd., dop. – Lviv : Litopis, 2001. – 832 s.

2. Svitoglyadno-metodologichni innovatsiyi v zahidnoevropeyskiy filosofiyi / [red. V. Lyah]. – K. : Ukrayinskiy tsentr duhovnoyi kultury, 2001. – 296 s.

3. Sobol O. Postmodern i maybutne filosofiyi / O. Sobol. – K. : Naukova dumka, 1997, – 188 s.

4. Yaroshovets V. Vid strukturalizmu do postmodernizmu / V. Yaroshovets. – K. : Znannya Ukrainy, 2004. – 214 s.

5. Derrida Zh. Dekonstruktivna i «drugoe» / [Zh. Derrida] // Dialogi o Evrope / [red. R. Kerni]. – M. : Ves mir, 2002. – S. 171–191.

6. Frantsuskaya filosofiya segodnya : Analiz nemarksistskikh kontseptsiy / [red. M. Gretskiy, N. Avtonomova, L. Filippov i dr.] – M. : Nauka, 1989. – 264 s.

Kokhanovska M. G., PhD in Philosophy, assistant professor of theory and history of culture, Philosophy Faculty, Ivan Franko National University of Lviv (Lviv, Ukraine), mariyakokhanovska@gmail.com

Deconstruction as a way of overcoming ranking

In this paper we investigated the development of an understanding of deconstruction in the works of J. Derrida. The article presents his vision of the modern philosophy and its further development. The essence of deconstruction and its connection with logocentrism is analyzed. The deconstruction as a method, criticism, philosophical position, as a strategy and literary form is researched. We found out the J. Derrida's features of metaphysics and how the deconstruction connects with them. We also analyzed the relationship between spoken and written language, text. The ways of implementation of deconstruction is analyzed.

Keywords: deconstruction, logocentrism, metaphysics, text, philosophy.

Кохановская М. Г., кандидат философских наук, ассистент кафедры теории и истории культуры философского факультета, Львовский национальный университет имени Ивана Франко (Украина, Львов), mariyakokhanovska@gmail.com

Деконструкция как способ преодоления иерархизации

В работе исследовано развитие понимания деконструкции в трудах Ж. Деррида. Представлено его видение состояния современной философии, а также её дальнейшего развития. Проанализирована сущность деконструкции в связи с логосентризмом. Деконструкция исследована как метод, критику, философскую позицию, как стратегию и литературную форму. Обнаружены черты метафизики, против которых направлена деконструкция, а также соотношение между языком, текстом и письмом, которое предопределяет обращение к деконструкции. Исследовано пути реализации деконструкции.

Ключевые слова: деконструкция, логосентризм, метафизика, текст, философия.

* * *

УДК 35.08:316.723:[141.7:316.2]:303.725.36

Максименюк М. Ю., кандидат філософських наук, доцент кафедри менеджменту організації та управління проєктами, Запорізька державна інженерна академія (Україна, Запоріжжя), marina.maximenuk@gmail.com

ФІЛОСОФСЬКІ ЗАСАДИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ

Розкриваються теоретико-методологічні засади публічного адміністрування, які зводяться до пояснення поняттєво-категорійного апарату публічного адміністрування, еволюції поняття, зарубіжного досвіду розвитку публічного адміністрування. Оскільки метою органів публічного врядування є комплексний соціально-економічний розвиток відповідних територіальних громад, то саме взаємодія органів влади на місцевому рівні визначає ефективність реалізації публічного управління в різних сферах – економічній, соціальній, політичній у контексті їх єдності. Ноосферно-духовна концепція публічної сфери проголошує однією з своїх цілей формування публічного адміністрування як мистецтва управління державою, що являє собою сукупність державних (публічних цілей), направлених на вироблення ефективних управлінських механізмів, життям важливих відносин між державами, народами, націями, різними соціальними верствами суспільства.

Ключові слова: публічне адміністрування, методологія аналізу, зарубіжний досвід, еволюція поняття, територіальна громада, ноосферно-духовна концепція публічного адміністрування, гуманістичне управління, ноосфера.

Актуальність дослідження зводиться до того, що публічне адміністрування сьогодні є чи не найголовнішою сферою діяльності. Теоретико-методологічні засади

аналізу публічної сфери зводяться до пояснення її понятійно-категорійного апарату та застосування методів аналізу цієї складної категорії. Публічну сферу слід аналізувати як політичне явище, що являється правовим феноменом. В англійській мові відсутня різниця між словами «державний» і «суспільний», обидва ці слова виражені терміном – «public». Це є показовим, тому що держава – це не тільки чиновники і політики, держава і влада – це суспільство, яке впливає на процеси, які відбуваються у країні. Школа публічної політики ставить своєю метою удосконалення того, що називається «policy», а не «politics». «Public policy» передбачає узгодження суспільних інтересів, а не боротьбу чи конкуренцію і цим вона принципово відрізняється від партійної політики. «Public policy» передбачає сумісну роботу представників уряду, місцевих влад, суспільних організацій, незалежних дослідників, експертів тощо, а не протиставлення їх один одному. «Public policy» здійснюється за рахунок розгортання процесу аналізу державної політики як єдності економічної, соціальної і політичної сфер, направлених на вирішення суспільно-значущих проблем [1].

Мета статті – проаналізувати теоретико-методологічні засади публічного адміністрування.

Всі державні органи влади в країнах розвинутої демократії для вирішення поставлених перед ними задач використовують технологію «Public Policy», яка передбачає використання засобів врахування інтересів різних суспільних груп, спирається на процедури публічних консультацій з групами інтересів, реалізується через посередництво прийнятих у міжнародній спільноті стандартів і форматів. У витоків дослідження публічного управління в США стояв Вудро Вільсон, який ще у 1887 р. в есе під назвою «Вивчення адміністрації» («The Study of Administration») вперше вводить поняття публічне управління (public governance) і публічна адміністрація (public administration). Він розробив чотири принципи публічної сфери, які повинні реалізуватися на практиці: 1) розподіл політичних та адміністративних питань; 2) порівняльний аналіз політичних і бізнес організацій; 3) підвищення ефективності державної служби шляхом упровадження практик ділового адміністрування у роботу державних службовців; 4) підвищення ефективності діяльності державних службовців через підвищення професіоналізму державних службовців у прийнятті рішень та рівня їх кваліфікації. В контексті реалізації задач публічної сфери відбувається розмежування понять «децентралізація» і «деконцентрація». Децентралізація – це повна передача влади і управління, а деконцентрація – лише вид організаційної техніки у рамках централізованого управління. Для України важливими являються питання демократизації державного управління (як децентралізація і де бюрократизація), щоб розвинути синергетично-рефлексивну модель управління [2].

Сьогодні у рамках публічної сфери формується потреба у нових моделях і принципах управління: децентралізованих, поліцентричних, мобільних, інноваційних, які поєднують принципи державного і ринкового регулювання, індивідуальної свободи та нових форм колективної та особистої відповідальності. Удосконалення роботи публічної сфери (адміністрування) являється прерогативою держави, що покликане слугувати соціальному благополуччю суспільства. Соціальна держава покликана